

Arrest

nr. 303 990 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 24 april 2019, dient op 5 april 2022 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 oktober 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 21 februari 2023, bij arrest nr. 285.138, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 14 april 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 23 oktober 2023 verklaart de commissaris-generaal het volgende verzoek niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 24 oktober 2023 en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een moslim van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad waar u uw hele leven woonde in de al Zayouna-wijk. U woonde in Bagdad samen met uw ouders, i.c. uw sjiiitische moeder [N.H.A.N.] (CG [...]; O.V. [...]), uw soennitische vader [A.B.R.] en uw twee minderjarige zusjes [N.A.] (CG [...]; O.V. [...]) en [H.]. Uw moeder was de tweede echtgenote van uw vader. Hij huwde uw moeder maar bleef tevens gehuwd met zijn eerste echtgenote die in Mosul woonde met de kinderen. Af en toe ging uw vader nog op bezoek bij zijn eerste echtgenote. De families van zowel uw moeder alsook uw vader waren niet akkoord met het huwelijk van uw ouders, dit omwille van hun verschillende islamitische geloofsovertuigingen, en namen dat ook afstand van uw ouders. Jullie zouden ook verstoten zijn door de stammen waartoe uw ouders behoren. Toen u wat ouder was, werd u hierover ingelicht door uw ouders. Toen u in het eerste jaar van het lager middelbaar zat, zou u omwille van uw gemengde afkomst, problemen gekend hebben met een leerkracht. U zou het ganse jaar slechte punten van haar gekregen hebben. Omwille van uw gemengde afkomst zou u ook een geïsoleerd bestaan geleid hebben. U had amper vrienden of kennissen en kwam enkel buiten om naar school te gaan. In 2017 scheidden uw ouders. Jullie hadden sowieso altijd al een slechte band gehad met uw vader. Hij verwaarloosde jullie, ging veel uit en dronk. Na de scheiding zou uw vader teruggekeerd zijn naar Mosul, vanwaar hij afkomstig is, en opnieuw bij zijn eerste echtgenote zijn ingetrokken. Sinds uw ouders uit elkaar gingen, heeft u nog één keer per jaar telefonisch contact met uw vader. Hij verblijft tot op heden in Mosul. In 2019 zou uw moeder problemen gekend hebben op haar werk, i.c. het ministerie van Elektriciteit. U weet niet juist wat zich op het werk afspeelde maar er zou uw moeder iets zijn gevraagd. Het bleek evenwel om iets illegaals te gaan en uw moeder weigerde dat te doen. Hierop zou de persoon die haar dat had gevraagd bedreigingen hebben geuit naar uw moeder toe, meer bepaald werd ermee gedreigd dat er iets met haar kinderen zou gebeuren. Uw moeder nam het evenwel niet ernstig. Kort nadien, i.c. op 29 januari 2019, zou uw zus [H.] niet thuis zijn gekomen van school. Uw moeder ging aangifte doen bij de politie en jullie gingen in de buurt van de school rondvragen of iemand iets gezien had. Een getuige vertelde dat hij gezien had dat een meisje in een wagen werd gesleurd. Op 1 februari 2019 werden jullie door de politie gecontacteerd met de melding dat het lichaam van uw zusje gevonden was. Hierop ging uw moeder opnieuw bij de politie en deze keer maakte ze melding van haar problemen met de persoon in kwestie, [H.H.]. [H.H.] werd opgepakt voor verhoor maar twee dagen later vrijgelaten daar hij niets met de zaak zou te maken hebben gehad. Een aantal dagen nadat het lichaam van uw zus gevonden werd, werd zij begraven en vond de 'fatiha' plaats bij jullie thuis. [H.H.] zou plots bij jullie thuis verschenen zijn en uw moeder - haar overige kinderen zouden de volgende zijn - opnieuw hebben bedreigd. Uw moeder besloot hierop te vertrekken. Ze contacteerde haar broer [D.] (CG [...]; O.V. [...]) die haar aanraadde naar België te komen als ze hiertoe de mogelijkheid had. Uw moeder startte met de voorbereidingen en een paar dagen na de begrafenis van [H.] verliet u, samen met uw moeder en uw zusje [N.], Bagdad. Via een smokkelaar werden jullie ondergebracht in een woning in Dohuk (Koerdische Autonome Regio) waar jullie een maand verbleven. Vervolgens reisden jullie illegaal verder naar Turkije waar jullie eveneens een maand zouden verbleven hebben. Uiteindelijk konden jullie verstopt in een vrachtwagen verder reizen naar België. Jullie kwamen in België aan in april 2019. Op 29 april 2019 verzocht uw moeder een eerste keer om internationale bescherming. Op 5 september 2019 besliste de Commissaris-generaal in hoofde van uw moeder tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep op 2 april 2020 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht uw moeder op 5 augustus 2020 een tweede keer om internationale bescherming. In kader van haar tweede verzoek besliste de Commissaris-generaal op 23 juni 2021 tot de niet-ontvankelijkheid. Haar beroep werd op 21 februari 2022 verworpen door de RvV.

*Op 5 april 2022 verzocht uw moeder vervolgens een derde keer om internationale bescherming. U, ondertussen meerderjarig geworden, diende op 5 april 2022 eveneens voor het **eerst een eigen verzoek** in. Daags voor uw onderhoud op het CGVS had u nog telefonisch contact met uw vader. Hij deelde u mee dat hij via een vriend uit de Al Zayouna-wijk in Bagdad vernomen had dat [H.H.] onlangs bij jullie voormalige appartement naar jullie was komen informeren. U vreesde voor uw leven ingeval van een terugkeer naar Irak en verwees hierbij naar de problemen die uw moeder kende op haar werk en de moord op uw zusje [H.]. U haalde voorts nog aan dat u, die volwassen geworden was, geen normaal leven zou kunnen leiden in Irak en dit omwille van uw 'gemengde islamitische afkomst'. U zou geen werk vinden, u had er geen connecties en zou, ingeval van eventuele problemen, geen bescherming kunnen krijgen van een stam daar jullie verstoten waren. U wees er voorts nog op dat u hier naar school ging en het was uw droom om astronoom te worden. Ingeval van een terugkeer naar Irak zou u die droom niet kunnen realiseren, mede ook door het slechte niveau van het onderwijs daar. Ter staving van uw eerste verzoek legde u een kopie van de Iraakse identiteitskaart van uw vader, documenten betreffende uw school in België alsook foto's van u met uw vrienden voor. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat via mail nog een kopie van uw Iraakse*

identiteitskaart alsook een kopie van een Iraaks schoolattest op uw naam. Op 18 oktober 2022 besliste de Commissaris-generaal het derde verzoek van uw moeder niet-ontvankelijk te verklaren en in uw hoofde werd beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw weigeringsbeslissing werd in beroep op 21 februari 2023 bevestigd door RvV. Het beroep dat uw moeder had ingetekend bij de RvV werd verworpen op 15 december 2022 en het beroep dat werd ingetekend bij de Raad van State (RvS) werd op 27 februari 2023 verworpen.

Uw zus [N.] diende op 21 maart 2023 een eerste verzoek in haar eigen naam in.

U verliet België niet en diende op 14 april 2023 een **tweede verzoek** in. U veronderstelt dat de problemen waarom jullie het land verlieten nog steeds actueel zijn, maar hebt geen nieuws in dit verband. Voorts haalt u aan dat uw vader een natuurlijke dood stierf op 22 april 2023. Enkele dagen later belde uw oom langs vaderszijde [S.] u op om te zeggen dat u samen met uw zus diende terug te keren naar Irak. Hij was van plan uw zus uit te huwelijken aan zijn zoon [M.], dewelke veel ouder is dan uw zus. U verklaart verantwoordelijk te zijn voor uw zus en vreest dat uw oom u pijn zou doen. U wijst er tevens op dat uw zus in Irak niet met haar vriendinnen mocht gaan wandelen en ze tevens verplicht werd een sluier te dragen. Ter staving van uw huidig verzoek legt u kopieën voor van de overlijdensakte van uw vader en een schooldiploma.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Op 22 juni 2023 liet u expliciet optekenen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden bestonden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw **eerste verzoek** hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U baseerde zich immers op dezelfde asielmotieven als uw moeder [H.A.N.] (CG [...]; O.V. [...]), met name de problemen die ze kende op haar werk, de daaropvolgende ontvoering van en moord op uw zusje [H.] en het feit dat jullie gezocht werden door de voormalige belager(s) van uw moeder. Zij kon echter niet aantonen omwille hiervan een nood aan bescherming te hebben. Bijgevolg gold ook voor u hetzelfde. Bovendien konden tevens verschillende vaagheden en ongerijmdheden in uw verklaringen worden bemerkt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS. U diende hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg rusten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw eerder aangehaalde motieven. U veronderstelt slechts dat deze problemen nog actueel zijn, maar hebt geen nieuws in dit verband.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van uw oom [S.] omwille van het feit dat hij uw zus [N.] zou dwingen te trouwen en dat zij tevens niet met vriendinnen zou mogen wandelen en verplicht zou worden een sluier te dragen, kan worden verwezen naar de motivering in haar beslissing hieromtrent:

"Je maakt bovendien niet aannemelijk dat je in Irak daadwerkelijk verplicht zou worden te huwen met een zekere [M.], of gedood zou worden indien je zou weigeren hiermee in te stemmen.

Vooreerst is het zeer frappant dat je moeder tijdens geen van haar drie verzoeken aanhaalde dat jij riskeerde te worden uitgehuwelijkt of te worden gedood omwille van het weigeren hiermee in te stemmen. Nochtans werd bij haar telkens ook expliciet gepeild naar wat ze vreesde dat jou zou overkomen bij terugkeer naar Irak. Tijdens haar eerste verzoek haalde ze aan dat ze wat betreft haar kinderen bezorgd was over het niveau van scholing en de algemene veiligheidssituatie in Irak (CGVS 19/16117 p.21). Tijdens haar tweede verzoek beweerde ze ten opzichte van jou en je broer net als voor zichzelf te vrezen voor jullie leven omwille van de eerdere ontvoering van je zus door een gewapende groep (CGVS 19/16117 p.10). Bij haar derde verzoek herhaalde ze wederom dat ze vreesde dat jij gedood zou worden omwille van dezelfde redenen als zij (zie verklaring volgend verzoek moeder d.d. 20/5/2022). Dat ze nooit de problematiek aanhaalde waarnaar jij nu naar verwijst, mag zeer erg verbazen. Jouw uitleg hiervoor, met name dat ze gefocust was op het verhaal in verband met je zus en dat het gesprek met [S.] in verband met de uithuwelijking van recentere datum is, vormt hiervoor geen afdoende verklaring (CGVS p.23). Je beweert immers dat de uithuwelijking reeds ter sprake kwam voor je tiende (CGVS p.16).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat je moeder zelf geen nieuw verzoek om internationale bescherming indiende nadat haar weigeringsbeslissing definitief werd op 27 februari 2023. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat indien jullie asielmotieven op de waarheid zouden berusten ook jouw moeder zelf terug een verzoek om internationale bescherming zou indienen om alsnog een beschermingsstatus te bekomen. De vaststelling dat ze er niet voor koos een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt dan ook reeds de ernst van jullie voorgehouden vrees voor vervolging en doet ook het vermoeden rijzen dat je moeder de mogelijkheid om haar minderjarige dochter een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen, gebruikt ten einde jullie recht op opvang, dan wel jullie verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

*Je legt tevens **incoherente verklaringen** af omtrent het moment waarop je oom [S.] recent contact zou hebben opgenomen om jullie eraan te herinneren dat je zou worden uitgehuwelijkt. Eerst beweert je dat dit "een paar dagen geleden" was. Daarna beweert je dat dit foutief was en dat hij enkel contact opnam met je broer twee à drie dagen na het overlijden van je vader. Wanneer dit overlijden precies plaatsvond, kun je echter niet zeggen. Je beweert de ene keer dat je vader overleed in 2020 of 2021, op een ander moment plaats je het in 2021 of 2022 om tot slot te verklaren dat het in 2022 was. Welke maand hij overleed kun je in ieder geval niet zeggen (CGVS p.5-6, 8-9, 20). De overlijdensakte van je vader die door jou werd voorgelegd, kan tevens geen uitsluitel brengen omtrent de juiste datum van zijn overlijden aangezien ze moeilijk leesbaar is (CGVS p.11).*

*Voorts leg je **vage verklaringen** af wat betreft de man waarmee je zou dienen te huwen. Je beweert dat zijn voornaam [M.] is. Vreemd genoeg noemde je broer een zekere [M.] aan wie je zou worden uitgehuwelijkt. Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd verklaar je geen [M.] te kennen en blijf je bij de naam [M.] (CGVS p.23-24). Je slaag er tevens niet in de naam van de moeder van [M.] te geven (CGVS p.17). Daarenboven kun je niet zeggen wat zijn leeftijd is. Je komt niet verder dan te stellen dat hij in de dertig à veertig is. Dat je zijn leeftijd niet preciezer kunt aangeven, doet des te meer twijfelen aan de waarachtigheid van je verhaal daar je er in de loop van je gehoor meermaals de nadruk op legt dat het onder andere zijn leeftijd was die maakte dat je van in het begin weigerachtig stond tegenover dit huwelijk (CGVS p.13, 15, 17-18). Je kunt tevens niet zeggen welk beroep hij uitoefent. Wanneer je de vraag wordt gesteld of hij veel invloed heeft, verklaar je dit niet te weten. Dit is des te meer frappant daar het feit of hij al dan niet invloedrijk is, zeer belangrijk is om te kunnen inschatten in hoeverre je door te weigeren met hem te huwen in de problemen zou kunnen geraken. Bovendien heb je zelfs niet de moeite genomen om te informeren naar meer details over [M.]. Je hebt [M.] nooit ontmoet, noch op eender welke wijze contact met hem gehad. Je hebt hem dan ook nooit zelf te kennen gegeven dat je niet met hem wilde huwen (CGVS p.17-19). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen zijn weinig geloofwaardig.*

Verder kun je niet overtuigen dat je oom langs vaderskant [S.] het werkelijk zo ver zou drijven dat hij je zou dwingen met zijn zoon [M.] te trouwen of je zou slaan of doden indien je zou weigeren (CGVS p.15). Ook van hem kun je trouwens niet zeggen welk beroep hij uitoefende (CGVS p.16). Het is daarenboven op z'n minst opmerkelijk te noemen dat je oom, terwijl de hele familie tegen het gemengde huwelijk van je ouders was, toch specifiek voor jou, die zich als sjiïet beschouwt, zou kiezen als bruid voor zijn soennietische zoon (CGVS p.22). Je verklaart dat steeds gewoon verbaal werd gezegd dat je met [M.] diende te trouwen (CGVS p.18-20). Hoewel het normaal de vader is die een huwelijkspartner voor zijn dochter uitzoekt, had jouw vader nooit iemand voor je uitgezocht. Hij zou wel hebben ingestemd met de eis van je oom [S.] om met diens zoon [M.] te trouwen (CGVS p.16). Je moeder wilde jou echter niet jong laten huwen (CGVS p.16). Zonder dat je precies op de hoogte bent van hoe ze dit precies klaarspeelden, beweer je dat je ooms langs moederskant er in het verleden voor hebben kunnen zorgen dat je naar school kon blijven gaan en niet op jonge leeftijd diende te huwen met [M.] (CGVS p.13, 20). Dat je ooms langs moederskant dit huwelijk konden tegenhouden, ondanks het feit dat ze zelfs niet hetzelfde geloof aanhingen als je vaders familie, is eveneens hoogst opmerkelijk. Wat er ook van zij en in zoverre enig geloof kan worden gehechte aan uw verklaringen i.v.m. dit verplichte huwelijk, quod non, moet worden vastgesteld dat er volgens jouw verklaringen nog **geen concrete stappen** ondernomen werden in verband met je uithuwelijking. Nadat je te weten kwam over de huwelijksplannen, ben je nog jaren en steeds op hetzelfde adres in Irak gebleven (CGVS p.5, 16). Je had er zelfs nooit over gedacht Irak te verlaten (CGVS p.19). Er werd nog geen huwelijksdatum of andere voorbereidingen getroffen (CGVS p.18). Sinds jullie vertrek uit Irak had je geen contact meer met je vader en ook je oom [S.] nam sindsdien slechts een keer contact met jullie op, kort na het overlijden van je vader (CGVS p. 5-6, 8-9, 20). Ook dit alles wijst er allerm minst op dat je gedwongen zou worden tegen je zin te huwen.

Jouw verwijzing naar de **onveilige situatie** in Irak, onder andere door problemen tussen soennieten en sjiïeten, Islamitische Staat (IS) en ontvoeringen, kadert binnen de algemene Iraakse context (CGVS p.13, 22). Je betreft deze feiten niet op je persoon. Bijgevolg kan deze verwijzing niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat je op basis hiervan een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Je vermeldt op een gegeven moment wel een aanranding waarvan je slachtoffer zou zijn geworden. Bij doorvragen blijkt dat je door enkele onbekende jongens werd meegenomen naar een gebouw, dat er vuile woorden tegen jou werden gezegd, maar dat ze dan vertrokken omdat ze merkten dat er andere personen in het gebouw aanwezig waren (CGVS p.13-14). Als er wordt gewezen op het feit dat je dit incident niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), terwijl je wel verklaart alle redenen voor je verzoek te hebben kunnen vermelden, verklaar je dat het niet je hoofdprobleem was. Het gebeurde lang geleden in je lagere schooltijd. Verder heb je persoonlijk nooit iets meegemaakt in Irak (CGVS p.4, 14).

Het feit dat je bij terugkeer naar Irak een **hoofddoek** zou moeten dragen, is bovendien onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit dat je je in het openbaar zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, wat bepaalde restricties inhoudt, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten, is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dergelijke gevraagde aanpassingen maken op zich geen inbreuk uit op fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Wanneer jou gevraagd wordt waarom je geen hoofddoek wilde dragen, kom je daarenboven niet verder dan te stellen dat je er "gewoon niet van houdt". Je beweert dat je sinds je kon stappen en vanaf het eerste leerjaar op school steeds een hoofddoek moest dragen. Nochtans prijkt op je identiteitskaart daterend van 2014 een foto van jou zonder hoofddoek, net als bij je schoolcertificaat van 2019 (CGVS p.10, 14-16). Op de foto van het restaurantbezoek en het bezoek bij je oom [S.] sta je weliswaar met hoofddoek afgebeeld, maar het feit dat je tussen twee mannen inzit, lijkt dan ook weer contradictorisch met de door jouw geschetste context van een zeer religieuze familie (CGVS p.10-11). Bovendien haal je zelf aan dat het in Irak niet wettelijk verplicht is een hoofddoek te dragen. Verschillende andere meisjes in je regio droegen er geen. Alle meisjes in jouw vaders familie zouden echter wel verplicht zijn geweest een hoofddoek te dragen. Je vader zou je een keer geslagen hebben toen je neen zei tegen de hoofddoek. Je kunt geen concrete voorbeelden geven van andere meisjes die problemen ondervonden doordat ze geen hoofddoek droegen."

Derhalve kan evenmin besloten worden dat u, op basis van hieraan gelinkte motieven, wel een nood aan bescherming zou hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld

bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van [M.] Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het door u neergelegde schooldiploma kan geen ander licht werpen op bovenstaande. Hiermee toont u niet aan dat u een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren, noch dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Het bevestigt enkel dat u in Irak naar school bent geweest.

Het verzoek van uw zus [N.] wordt tevens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat er in beginsel een recht tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud bestaat, doch dat er in bepaalde gevallen geen persoonlijk onderhoud kan plaatsvinden. Hij meent dat de commissaris-generaal dient te motiveren indien er geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt.

Vervolgens betwist hij dat de bestreden beslissing, genomen op grond van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, rechtsgeldig werd genomen.

Hij is het vervolgens niet eens met de redenen waarom zijn verzoek werd geweigerd. Hij verwijt de commissaris-generaal zijn verklaringen onmiddellijk te hebben weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen van zijn eerste verzoek. Dat hij vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen, wijst er volgens hem op dat hij consistent is.

Daarnaast stelt hij te vrezen omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en de westerse normen en waarden die hij zich eigen heeft gemaakt. Zijn identiteit zou haaks staan op de situatie in Irak. Hij legt uit dat hij sinds zijn aankomst in België niet meer naar Irak is teruggekeerd. Hij groeide hier op en volgt les in het Nederlandstalig onderwijs. Hij heeft zijn adolescentie doorgemaakt buiten Irak en binnen België en heeft zich door zijn blootstelling aan de Belgische samenleving onbewust westerse gedragingen eigen gemaakt. Uit de stukken van het dossier en verklaringen blijkt volgens hem dat significante personen in zijn leven hier in België zijn waarden en visies hebben beïnvloed. Hij benadrukt al 4,5 jaar in België te verblijven. Uit dit alles blijkt volgens hem dat hij sinds zijn aankomst ondergedompeld is in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Hij zou zich een levensstijl eigen hebben gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Irak. Hij wijst erop dat hij er het slachtoffer zal worden van afpersing of ontvoering omdat hij door zijn verblijf in België geacht wordt een zekere welstand te hebben. Hij wijst op de socio-economische overwegingen die volgens hem relevant zijn bij terugkeer. Hij meent dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om dreigt terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Juridisch kader

4.1. Verzoekers kritiek is gericht tegen de wijze waarop zijn volgend verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld en tegen de manier waarop geoordeeld wordt of er al dan niet “*nieuwe elementen*” werden aangevoerd. Uit wat volgt blijkt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk op correcte wijze werd gesteund op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, waardoor zijn kritiek, dat de beslissing niet rechtsgeldig werd genomen, niet ernstig is.

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de

verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij bij terugkeer naar Irak gezocht zal worden door de belager van zijn moeder. Dit zou ook het leven gekost hebben aan zijn zusje H.. Daarnaast geeft hij aan dat hij uit een gemengd huwelijk komt en hij hierdoor problemen heeft gekend, een geïsoleerd bestaan heeft geleid, hij geen vrienden had en problemen kende met een leerkracht op school. Hij vreest bij terugkeer geen werk te zullen vinden bij gebrek aan connecties in Irak. Tenslotte geeft hij aan dat hij geen aansluiting heeft bij een stam waardoor hij niet zal kunnen rekenen op bescherming in Irak indien er zich problemen zullen voordoen.

5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat zijn problemen, waardoor hij vertrokken is uit Irak, nog actueel zijn en dat er niets nieuws is, maar dat hij veronderstelt dat deze nog actueel zijn. Hij verklaart dat na de natuurlijke dood van zijn vader op 22 april 2023, zijn halfbroer A. hem heeft opgebeld om hem hiervan op de hoogte te stellen. Hierna zou zijn oom langs vaderszijde S. hem hebben opgebeld en hem hebben meegedeeld dat hij met zijn zus moest terugkeren naar Irak. Zijn oom S., zo zegt verzoeker, zou van plan zijn om zijn zus N. uit te huwelijken aan diens zoon M.. Verzoeker verklaart niet te willen terugkeren naar Irak omdat zijn zus dan zou moeten trouwen met de zoon van zijn oom. Hij voegt toe dat toen zij nog in Irak waren zijn zus N. niet met haar vriendinnen mocht gaan wandelen en ze een sluier moest dragen. Op de vraag wat hij vreest bij terugkeer, antwoordt hij dat hij vreest dat zijn oom hem pijn zal doen, dat hij zijn zus zal uithuwelijken en dat hij verantwoordelijk is voor haar (Verklaring Volgend verzoek, 22.06.2023, punten 17 en 20). Hij legt ter staving van zijn volgend verzoek een overlijdensakte van zijn vader en een schooldiploma neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker).

5.3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.3.1. In de bestreden beslissing wordt op terecht wijze gemotiveerd dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

5.3.2. In voorliggend verzoekschrift brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht, kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

5.3.2.1. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal, voor wat betreft verzoekers vrees dat zijn zus N. zal worden uitgehuwelijkt door hun oom langs vaderszijde, op goede gronden naar de motieven die te lezen staan in de beslissing genomen ten aanzien van zijn zus N.. Een lezing daarvan leert dat geoordeeld werd dat zijn zus N. niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Irak daadwekelijks verplicht zou worden te huwen met een zekere M. of gedood zou worden indien zij zou weigeren hiermee in te stemmen. Nu geen geloof gehecht wordt aan het relaas van zijn zus N., verzoekers relaas hierop volledig is gesteund en verzoeker nalaat andere elementen bij te brengen die daaraan afbreuk kunnen doen, wordt op goede gronden geoordeeld dat hij zijn vrees evenmin aannemelijk maakt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, is het wel degelijk correct om te concluderen dat verzoeker zich bezwaarlijk op dienstige wijze kan beroepen op diezelfde motieven zoals ingeroepen door zijn zus ter staving van zijn eigen beschermingsverzoek zonder hierbij elementen aan te brengen die de beoordelingen gemaakt in het kader van het beschermingsverzoek van zijn zus zouden doen wankelen. Bovendien laat verzoeker na de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing – die overigens pertinent en draagkrachtig worden bevonden – op enige wijze te weerleggen.

5.3.2.2. Waar hij de mening is toegedaan dat hij blijk geeft van een consistent verhaal omdat hij zich beroept op zijn eerdere ingeroepen vluchtrelaas, kan hij niet worden bijgetreden. Er dient aan te worden herinnerd dat voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die reeds werden onderzocht in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en waaromtrent reeds een beslissing werd genomen die gezag van gewijsde heeft, deze als vaststaand moet worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat verzoeker elementen naar voren brengt die nopen tot een andere beoordeling, wat *in casu* niet het geval is. Door louter te volharden in zijn eerder ingeroepen asielmotieven, brengt verzoeker immers niets bij dat afbreuk kan doen aan 's Raads arrest nr. 285.138 d.d. 21 februari 2023.

5.3.2.3. Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming, maar brengt in zijn verzoekschrift geen enkel valabel element wordt bij dat hij zou hebben aangevoerd indien hij op het CGVS een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn volgende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts werd verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek verduidelijkt dat het CGVS op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht was om hem voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 22 juni 2023, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

5.3.2.4. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog stelt dat hij zich de westerse waarden eigen heeft gemaakt nu hij in België is aangekomen toen hij nog minderjarig was, hij hier naar school gaat en dat de waarden die hij zich in België eigen heeft gemaakt haaks staan op de waarden die gelden in Irak, laat hij na zijn vrees in dit verband, die hij overigens niet aanhaalde toen hij bij de DVZ bevraagd werd naar zijn vrees bij terugkeer (zie *supra*), *in concreto* aannemelijk te maken. Door voorgaande elementen aan te reiken, zoals hij overigens reeds deed in het kader van zijn eerdere beroepsprocedure en waaromtrent reeds geoordeeld werd in 's Raads arrest nr. 285.138, toont hij bezwaarlijk aan dat hij omwille van zijn verblijf in België intussen dermate zou zijn verwesterd dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou kennen ingeval van terugkeer naar Irak. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij omwille van zijn verblijf in België sedert 2019 zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Irak vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker laat overigens onbesproken wat dan wel de Iraakse waarden en normen zouden zijn waarnaar hij zich niet meer zou kunnen schikken en die zouden nopen tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont overigens hoegenaamd niet *in concreto* aan dat hij thans bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Iraakse autoriteiten. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie kan overigens niet blijken dat een verblijf in Europa, het schoollopen in Europa en het hebben van familieleden in Europa verzoeker onder de negatieve aandacht van de Iraakse overheden zou brengen. Verzoeker brengt daartoe alleszins geen enkele concrete elementen aan. Verzoeker kan ook niet dienstig betwisten dat zijn integratie en zijn wens om hier school te lopen geen verband houden met de criteria voorzien in het Vluchtelingenverdrag, zoals reeds *supra* uiteengezet. Het staat verzoeker vrij om daartoe de geëigende procedures te volgen. Waar hij nog opmerkt dat hij uitgesloten of gediscrimineerd zal worden bij een terugkeer naar Irak, komt hij wederom niet verder dan loutere beweringen. Bovendien dient eraan te worden herinnerd dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging inhoudt in vluchtelingenrechtelijke zin. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst *quasi* ondraaglijk wordt. Voorgaande blijkt op geen enkele wijze uit de stukken van het administratief dossier.

5.3.3. Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

5.3.4. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Irak een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon

impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Uit de landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier blijkt voorts dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 184-187). Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.3.5. Alles samen genomen wordt de commissaris-generaal bijgetreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.4. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.5. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het huidig volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

5.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aan de orde.

5.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken.

Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

5.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO